

4. Соціально-економічна географія України: навч. посіб. / О.І. Шаблій, М.І. Гонак, Б.І. Заставецький. – Л.: Світ, 1994. – 607 с.

5. Токар М. Регіональна політична еліта: тенденції творення [Електронний ресурс] / Карпатія: агенція досліджень регіонального соціуму. –2013. – Режим доступу: <http://www.zakarpatia.com/?p=502> (05.07.2016). – Назва з екрану.

6. Українські еліти в контексті місцевого і регіонального розвитку: історія та сучасність: популярний нарис / [Пухтинський М., Власенко О., Ворона П., Лопатинський В., Обушний О]. – Полтава.: ПП Шевченко, 2009. – 170 с.

Плоха П.А.

студентка,

Науковий керівник: Гринь В.В.

асистент,

Вінницький торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ І СТОРИКО-КУЛЬТУРНИХ РЕСУРСІВ В РЕКРЕАЦІЇ

Рекреація є невід’ємним елементом життєдіяльності людини. Рекреаційна діяльність характеризується економічною функцією, тобто відновлення власної робочої сили, підвищення продуктивності праці; медико-біологічною функцією, яка полягає в оздоровленні, зниженні захворюваності, і соціально-культурною функцією, коли людина пізнає навколишній світ, спілкується з природою. Вона знаходить відображення в рості творчої активності, розширенні кругозору, покращенні психологічного клімату в трудових колективах.

Рекреаційна діяльність тісно пов’язана з економікою країни, адже чим кращий розвиток такого господарства, тим більша продуктивність працюючих, тому що гідний відпочинок і відновлення сил гарантують цю продуктивність.

Для гарного розвитку рекреаційного господарства необхідні не тільки територіальні ресурси, а й рекреаційні. Так, історико-культурні ресурси – це сукупність створених у процесі історичного розвитку певної території пам’ятників матеріальної і духовної культури. До групи історико-культурних рекреаційних ресурсів належать пам’ятки історії, історичні архітектурні пам’ятки, пам’ятки сучасної архітектури, унікальні споруди культури, спорту.

Історико-культурний потенціал, матеріальні та духовні пам’ятки народу дуже важливі для формування світогляду народу, для задоволення матеріальних, у тому числі туристичних, потреб [1, с. 73]. У розвинених країнах світу цей туристичний ресурс активно використовують для отримання прибутку. Деякі країни, наприклад, Італія, Франція, значну частину прибутків, які дає рекреаційне господарство, отримують від вмілої експлуатації історико-культурного потенціалу. Цьому сприяє велика кількість пам’яток, їхня висока художня цінність, добра збереженість, вміла організація туристичних послуг. Всесвітньо відомі пам’ятки історії та культури Риму, Венеції, Флоренції, Парижа приваблюють щороку сотні тисяч туристів.

Пам'ятки історії та архітектури на території України розміщені нерівномірно [2, с. 112]. Більшість із них знаходиться в західних областях України, а також у Київській, Хмельницькій, Вінницькій, Чернігівській, Сумській областях. Східні й південні області не є настільки багатими на пам'ятки архітектури, що є мінусом для повноцінного розвитку рекреаційної діяльності.

Перспектива використання історико-культурних ресурсів залежить від збереження та підтримки з боку держави, а саме:

1. Інвестування грошей у реставрацію і підтримку пам'яток історії, культури і архітектури у належному вигляді;

2. Підвищення відповідальності за управління й адміністративний контроль, що поліпшує якість навколишнього середовища і дає змогу більшою мірою задовольняти потреби туристів;

3. Впровадження нових законопроектів, які будуть стимулювати відновлення історичних місць, будинків і пам'ятників, трансформацію старих будинків і просторів у зовсім нові, з новими туристичними можливостями.

Культурно-пізнавальний туризм охоплює всі аспекти подорожі, за допомогою якого турист дізнається про життя, культуру, звичаї іншого народу, про історичні події, відвідує історичні пам'ятки, місця, споруди. Розвиток і використання історико-культурних ресурсів є засобом розширення ресурсів для залучення туристичних потоків з різних країн.

Основною метою використання історико-культурних ресурсів є:

1. Прибуток, який отримується від великої кількості проданих турів;

2. Відпочинок, в який входить відновлення сил та рекреація;

3. Задоволення духовних потреб і здатність задовольнити жагу до пізнання, зміни довкілля для психофізіологічного відновлення особистості;

4. Створення сприятливого іміджу на міжнародному туристичному ринку, що дозволяє залучати туристів з усього світу.

Отже, важливими чинниками, які впливатимуть надалі на перспективу використання історико-культурних ресурсів є демографічні зміни, активне втручання держави, матеріальний і соціальний стан населення, рівень освіти, тривалість відпустки та її якість [3, с. 40]. Вагомим фактором впливу є добробут населення.

Список використаних джерел:

1. Країнознавство – Мальська М.П., Занько Ю.С., Ганич Н.М. – Історико-культурні туристичні ресурси // Країнознавство – 2012. – 1, с. 71-75.

2. Міжнародний туризм і сфера послуг – Мальська М.П., Антонюк Н.В., Ганич Н.М. // Історико-культурні туристичні ресурси – 2008 – 2, с. 110-113.

3. Тенденції і перспективи розвитку туристичної галузі України – Шкарлет С.М., Кальченко О.Н – 2009. – 3, с. 40.